



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3156/2025
31.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., као овлашћеног представника Удружених синдиката Србије „Слога“, Град Ужице, чији је пуномоћник Владимир Радовановић, адвокат из ..., против туженог Здравственог центра Ужице, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1098/25 од 09.07.2025. године, у седници одржаној 31.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1098/25 од 09.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 83/25 од 13.05.2025. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да ББ из ..., запосленој код туженог на неодређено време, на име поклона за Нову годину – честитке у вредности до неопорезованог износа за двоје малолетне деце старости до 15 година, за 2021., 2022, и 2023.годину, исплати износ од 61.936,00 динара и то појединачно наведене новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 49.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1098/25 од 09.07.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да ББ из ..., запосленој код туженог на неодређено време, на име поклона за Нову годину – честитке у вредности до неопорезованог износа за двоје малолетне деце старости до 15 година за 2021. годину, исплати износ од 19.940,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2022. године до исплате. Ставом другим (тачка 1.) изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, тако што је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да ББ из ..., запосленој код туженог на неодређено време, на име поклона за Нову годину – честитке у вредности

до неопорезованог износа за двоје малолетне деце старости до 15 година исплати укупан износ од 12.000,00 динара са законском затезном каматом и то: за 2022. годину износ од 6.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2023. године до исплате и за 2023. годину износ од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.01.2024. године до исплате. Ставом другим (тачка 2.) изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу става првог изреке, којим је тражено да се обавезе тужени да ББ из ..., на име поклона за Нову годину – честитке у вредности до неопорезованог дела за двоје малолетне деце старости до 15 година исплати преко досуђеног износа ставом другим (тачка 1.) изреке ове пресуде, укупан износ од још 49.936,00 динара и то за 2022. годину, износ од 14.200,00 динара са затезном каматом почев од 01.01.2023. године до исплате и за 2023. годину износ од 15.796,00 динара са затезном каматом почев од 01.01.2024. године до исплате. Ставом другим (тачка 3.) изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 43.743,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права побијајући је у усвајајућем делу става другог изреке.

Врховни суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 72/11, 55/14 и 87/18), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац АА је на основу специјалног пуномоћја издатог од стране ББ из..., као овлашћени представник Удружења синдиката Србије „Слога“ Ужице, овлашћен да у своје име, а за рачун запослене, поднесе тужбу ради накнаде штете због неисплаћивања поклона деци за Нову годину – честитке до неопорезованог износа за 2021., 2022. и 2023. годину. ББ је запослена код туженог на неодређено време, на пословима ... у Мајка је два малолетна детета ВВ, рођеног ...2014. године и ГГ, рођене ...2016. године. Закључком Владе Републике Србије од 24.12.2020. године, препоручено је органима државне управе, службама Владе, као и свим директним и индиректним корисницима буџета Републике Србије и јединицама локалне самоуправе, као и организацијама за обавезно социјално осигурање, да обезбеде износ од 3.000,00 динара по детету на име поклона за Нову годину – новчану честитку за децу запослених за 2021. годину. Влада Републике Србије донела је Закључке исте садржине и за 2022. и 2023. године. Директор туженог није доносио одлуке о исплати пригодног поклона за Нову годину – новчане честитке за спорне године. Вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке утврђено је да тужени није исплаћивао новчане честитке за Нову годину деци запослених старости до 15 година за 2021., 2022. и 2023. годину, као и да висина неопорезованих износа за спорни основ по Одлуци Владе Републике Србије за 2021. годину за једно малолетно дете износи 9.970,00 динара, односно за двоје малолетне деце износи 19.940,00 динара, за 2022. годину за једно малолетно дете износи 10.100,00 динара, односно за двоје малолетне деце износи 20.200,00 динара, док за 2023. годину за једно малолетно дете износи 10.898,00 динара, односно за двоје малолетне деце износи 21.796,00 динара са доспећем 31.децембра, односно последњег дана пре почетка нове године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, одлучујући о истакнутом приговору застарелости првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца, наводећи да је потраживање новчане честитке за Нову годину 2021. застарео, јер је протекао рок од 3 године, прописан одредбом члана 196. Закона о раду, односно да је ово потраживање доспело 31.12.2020. године, а да је тужба поднета 17.04.2024. године, па је поднета након истека рока од 3 године. Првостепени суд је одбио и тужбени захтев за исплату поклона деци за Нову годину – честитке за 2022. годину и 2023. годину, налазећи да тужени није обезбедио средства за исплату поклона деци запослених за Нову годину одговарајућом апропријацијом у буџету, да није извршио презумиравање плаћања за ове намене са друге апропријације, да о томе није обавестио Управу за трезор и поднео захтев за плаћање у писаној форми, па нема места усвајању тужбеног захтева, јер би у супротном дошло до кршења одредби Закона о буџетском систему која је *leg specialis* у односу на одредбе Посебног колективног уговора којима се прописују услови за исплате запосленима проистекле из радног односа применом члана 105. Закона о буџетском систему.

Другостепени суд је прихватио изнето правно становиште првостепеног суда у погледу одлуке о приговору застарелости потраживања за 2021. годину. Међутим, није прихватио правно становиште првостепеног суда у погледу закључка да тужила нема право на исплату поклона деци за Нову годину – новчане честитке за 2022. годину и 2023. годину, па је другостепени суд побијеним делом преиначио првостепену пресуду тако што је тужбени захтев тужиоца делимично усвојио налазећи да је тужени у обавези да запосленој ББ исплати износе од по 3.000,00 динара по малолетном детету за 2022. годину и 2023. годину, док је за веће тужбено тражење захтев одбијен.

По становишту Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право.

Одредбом члана 119. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05... 95/18), прописано је да послодавац може да деци запосленог старости до 15 година живота да обезбеди поклон за Божић и Нову годину у вредности до неопорезивог износа који је предвиђен законом којим се уређује порез на доходак грађана. Одредбом члана 105. став 5. Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, Аутономна покрајина, јединица локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 96/19, 158/20-анекс I) предвиђено је да деци запослених до 15 година старости припада право на пригодан поклон за Нову годину – новчана честитка у вредности до неопорезованог износа који је предвиђен Законом којим се уређује порез на доходак грађана, у складу са одлуком директора здравствене установе, а уз претходно прибављено мишљење репрезентативног синдиката установе који припада репрезентативном синдикату у делатности здравствене заштите становништва у Републици Србији.

Супротно наводима ревизије и имајући у виду цитирану норму ПКУ којом је предвиђено предметно право на пригодан поклон за Нову годину у вредности до неопорезованог износа, а да је Влада Републике Србије донела закључке којима је препоручено између осталих, свим директним и индиректним корисницима буџета РС, да обезбеде износ од 3.000,00 динара по детету на име поклона за Нову годину – новчану честитку за децу запослених, то је и по оцени Врховног суда тужени дужан да износе који су утврђени закључцима Владе Републике Србије од 3.000,00 динара по

детету за 2022. и 2023. годину исплати запосленој ББ, мајци два малолетна детета, ВВ, рођеног ...2014. године и ГГ, рођене ...2016. године, са законском затезном каматом сходно члану 277. ЗОО.

Без утицаја је ревизијско указивање туженог да препоруке Владе РС немају обавезујући карактер за њега као послодавца да донесе поменуте одлуке. Наиме, доношењем предметног закључка Владе РС, држава потврђује постојање средстава и обавезује руководиоца на исплату. Ако је Влада РС донела Закључак о исплати 3.000 динара за запослене у здравству, појединачна установа не може ускратити то право позивајући се на необавезност. Наиме, пропуст послодавца да донесе одлуку не може бити на штету запосленог, нити да се послодавац у том случају може ослободити обавезе да запосленом исплати новчану честитку у обиму предвиђеном закључцима Владе Републике Србије, како то правилно закључује и другостепени суд. Наиме, тужени послодавац је имао могућност да сам одреди на који начин и у којој висини (највише до висине неопорезованог износа предвиђеног законом) ће конкретно своју обавезу испунити, што послодавац није учинио, па сам сноси последице таквог нечињења. Ово посебно што је поменутим ПКУ предвиђено предметно право, док је закључцима Владе РС конкретизован њихов обим, па су разлози недоношења одлуке на које се ревизија позива као разлоге неоснованости тужбеног захтева, потпуно без утицаја на другачије одлучивање. Основ спорног потраживања лежи у цитираној норми ПКУ, док поменути закључци Владе РС имају правно дејство на решење конкретне правне ствари, па је тужени морао и по оцени овог суда, да одлуком директора утврди спорно право у износу од 3.000,00 динара.

Наиме, наведено право запосленог прописано Посебним колективним уговором за државне органе је ограничено препоруком Владе РС за 2022. и 2023. годину на износ од по 3.000,00 динара по детету за сваку годину. Следом наведеног, по оцени Врховног суда, правилан је закључак другостепеног суда из побијане пресуде да запослена ББ у конкретном случају може тражити исплату новчаних износа за новчану честитку за Нову годину (2022. и 2023. годину) , с обзиром да је тужена њеној деци није исплатила износе које је препоручила Влада РС.

Наведене одредбе КУ не прописују минимални, већ само максимални износ поклона за Нову годину – до неопорезивог износа који је предвиђен законом којим се уређује порез на доходак грађана, а висина новогодишњег поклона за сваку годину се одређује на основу одлуке послодавца. Дакле, послодавац је дужан да обезбеди новогодишњи поклон за децу запослених до 15 година који не може бити веће вредности од неопорезивог износа који је предвиђен законом којим се уређује порез на доходак грађана, али не нужно у тој вредности, како то правилно закључује другостепени суд. Тужени је правилно обавезан да исплати утврђену накнаду по наведеном основу за 2022. и 2023. годину у износима од 3.000,00 динара по детету (укупно 6.000,00 динара за сваку годину), то следи да је правилан закључак другостепеног суда да запослена ББ нема право на разлику између досуђеног и вештачењем утврђеног максималног неопорезивог износа зараде на примања запосленог.

Сагласно наведеном, законодавац је јасно и недвосмислено одредио вредност поклона за Божић и Нову годину – новчану честитку, послодавац је дужан да обезбеди у вредности до неопорезованог износа, што значи да је за ту сврху могао одредити износе од 3.000,00 динара по малолетном детету за 2022. и 2023. годину. Имајући у

виду наведено, по оцени Врховног суда, правилна је одлука другостепеног суда када је правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду и делимично усвојио тужбени захтев, како је то ближе одређено у изреци побијане пресуде.

Правилно је одлучено о накнади трошкова поступка на основу члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154., ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**